

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 1941/24
15.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Миленије Петричевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Мелајац, адвокат из Београда, Земун, Главна 20, Фах код Главне поште Земун, против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Нинковић, адвокат из Београда, Ресавска 31/1, ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 50558/20 од 17.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 15.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 50558/20 од 17.11.2023. године, у ставовима првом и другом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 50558/20 од 17.11.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље против тужених па је раскинут уговор о доживотном издржавању оверен пред Јавним бележником ... из Београда, под ОПУ 4371-2019 дана 18.11.2019. године. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиљи надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 174.650,00 динара. Ставом трећим изреке, ослобођена је тужиља од плаћања судске таксе на пресуду.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужени, побијајући је у ставовима првом и другом изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Апелациони суд је испитао ожалбену пресуду, у границама овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама) и оценио да жалба тужених није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. Тач. 1-3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Побijана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, јер је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи или разлозима пресуде, а у пресуди је наведено довољно разлога о битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, па се жалбом тужених неосновано истиче да је приликом доношења ожалбене пресуде учињена битна повреда одредаба

парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени су закључили уговор о доживотном издржавању који је оверен од стране Јавног бележника ... 18.11.2019. године (ОПУ 4371/2019), према ком тужила је прималац издржавања, а тужени даваоци издржавања, као њени унук и снаха. У уговору је наведено да је тужила старија особа која живи сама и којој је потребна туђа помоћ и нега, а обавеза тужених да јој до краја живота поклањају негу и пажњу као што деца негују и пазе своје родитеље, нарочито обезбеде личну хигијену и хигијену у стану, сву медицинску помоћ кад се разболи, помоћ у набавци хране, изводе у шетњу са колицима два пута недељно, као и да на сваки други начин брину о примаоцу издржавања, који након своје смрти у накнаду даваоцима издржавања оставља непокретност која је наведена у уговору. Предметним уговором предвиђено је да, уколико се међусобни односи парничних странака толико поремете да постану неподношљиви или једна страна не испуњава преузете обавезе, свака страна може тражити раскид предметног уговора. Након закључења уговора парничне странке су биле у добрим односима, а онда је тужила месец дана пре подношења тужбе указала туженима да није задовољна њиховим понашањем (за време пандемије изазване вирусом Covid 19 нису је обилазили, остављали су је без хране и лекова и нису је изводили напоље). У таквој ситуацији тужила се за помоћ обраћала комшиници, ГГ, која јој је доносила храну и лекове, а када она то није могла, ангажовала је свог сина или пријатеље да тужили пруже потребну помоћ. Последњи пут тужени су боравили у њеном стану 21.10.2020. године, када јој је тужена упутила увредљиве речи („да је ђубре покварено, ментални болесник, да много једе и да је упропастила њену децу). Тужила је истакла да је одлуку да поднесе тужбу за раскид предметног уговора донела самостално, да су је тужени у потпуности “забаталили”, да се са туженима никада не би помирила, да су је увредили и понизили и не жели више никада да их види.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 201. став 1. Закона о наслеђивању-ЗОН, правилно закључио да тужила основано тражи раскид уговора о доживотном издржавању. Из утврђеног чињеничног стања несумњиво произлази закључак да су се односи тужиле и тужених трајно пореметили, а наведеном законском одредбом је изричито прописано да свака од уговорних страна може захтевати да суд раскине уговор кад се утврди да су се међусобни односи из било ког разлога толико пореметили да постану неподношљиви, што су предметним уговором предвиделе и парничне странке, те је донео одлуку као у ставу првом изреке.

Неосновано се жалбеним наводима тужених оспорава стварна воља тужиле за раскид уговора указивањем да тужила није била незадовољна третманом од стране тужених већ иницијатор и подстрекач предметног поступка је њена комшиница, а не тужила. Наиме, уговор о доживотном издржавању закључује се с обзиром на својство личности даваоца издржавања који примаоцу издржавања треба да обезбеди негу у болести и помоћ у задовољавању свакодневних животних потреба у годинама када то, по природи ствари, прималац издржавања више не буде могао да чини сам без туђе помоћи. Смисао и сврха уговора о доживотном издржавању јесте да се прималац издржавања, који је углавном стар човек, осећа сигурним у тренутку старости и немоћи. У таквој ситуацији довољно је да једна страна жели и тражи да се уговор раскине и да је то њен став, осећање и мишљење, да је немогуће настављање уговора и остваривање његове сврхе. Добри односи између уговарача су предуслов за извршавање уговорних обавеза код уговора о доживотном издржавању. У конкретном случају нема сумње да тужила као прималац издржавања јасно, недвосмислено и безусловно жели раскид уговора, па је у таквој ситуацији њен захтев основан без

обзира на понашање тужених и узрок који је довео до поремећаја односа странака, као и да ли би се ти односи евентуално могли побољшати. Извршење уговора о доживотном захтева усклађене односе уговарача, па принудно одржавање уговора на снази не само да не би одговарало правој вољи странака у време закључења уговора, већ би било у супротности са сврхом и смислом, те циљем због кога се уговор закључује.

Неосновани су жалбени наводи тужених да чињенично стање није потпуно утврђено јер првостепени суд приликом доношења побијане пресуде није ценио да тужила није приложила доказе којима потрепљује своје тврдње да тужени нису испуњавали своје обавезе предвиђење уговором. Ово због тога се одлука о тужбеном захтеву доноси на основу утврђеног чињеничног стања које постоји у време закључења главне расправе, при чему је законски разлог за раскид уговора о доживотном издржавању поремећени односи уговорних страна. Овај законски разлог за раскид уговора о доживотном издржавању предвиђен је због специфичне природе тог уговора. У том случају складност личних односа уговарача је од посебног значаја за обе уговорне стране. Међутим, у конкретном случају закључени уговор се не извршава од 21.10.2020. године, када је између парничних странака дошло до несугласица и увредљивих речи, од када тужени више нису ни долазили у стан тужиле, па је тужила тужбом од 28.10.2020. године тражила раскид уговора због поремећених односа. Поремећај личних односа парничних странака постојао је све до закључења главне расправе (17.11.2023. године) што значи да се уговор не извршава дуже од 3 године. С обзиром на то да се на тај начин не остварује сврха и циљ уговора, правилан је закључак првостепеног суда да се уговор мора раскинути и да не може даље опстати. Околност да су тужени пре закључења уговора водили рачуна о тужили и пружали јој потребну помоћ и негу, те нису имали разлога да прекину комуникацију са њом и престану да брину о њој, као и да им се тужила није обраћала са било каквим примедбама, није од значаја јер кривица за поремећеност односа није битна чињеница за одлуку о раскиду уговора о доживотног издржавању из наведеног разлога.

Приликом доношења одлуке суд је ценио и остале жалбене наводе тужених, али их посебно не образлаже сагласно овлашћењу из члана 396. ЗПП, налазећи да исти нису од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке, јер је иста донета правилном применом одредбе чл. 153. и 154. ЗПП, а њихова висина правилно је обрачуната на основу Таксене и Тарифе о накнадама и наградама трошкова за рад адвоката.

На основу свега напред наведеног, применом чл. 390. и 401. тачка 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић